

Αριθμός Απόφασης : 204 /2013

ΤΟ
ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Μαρία Γουλιανού, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Νικόλαο Χατζηαγγελίδη, Πρωτοδίκη, Γαβριέλα Καραμήτσου, Πρωτοδίκη - Εισηγήτρια και από τη Γραμματέα Κυριακή Παρουσιάδου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Μαΐου 2013 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των εναγόντων: 1) του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία « ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ», που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό Σαπφούς αρ.10 και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία « ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ», που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό Πατησίων αρ. 130 και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο GRAMMO, που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, στην οδό Αριστοτέλους 65 και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Κατερίνης Χαράλαμπου Καραμανίδη, συμπαρισταμένου και του ασκούμενου δικηγόρου Γεώργιου Χαραλαμπίδη.

Του εναγομένου: της ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία
«
του & » που εδρεύει στο
(νυν), και

εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 7-7-2011 αγωγή τους που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό κατάθεσης 1847/225/2011, προσδιορίστηκε για την δικάσιμο της 24-9-2012 και ύστερα από αναβολή για την παραπάνω δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του νόμου 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ 1, 47 παρ 1 και 48 παρ 1 του νόμου 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες, που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας, κ.α. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μην γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το νόμο 2121/1993 έχει

ΘΕΩΡΗΣΗ

ΕΙΣΙΓΗΤΗΡΙΑ
και εκτός
κατατέθηκε
η πράξη

διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στον δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του ως άνω νόμου (βλ. ΠολΠρωτΑθ 3318/1998, ΔΕΕ 1999.403, Μ. Μαρίνο «Η προσβολή του δικαιώματος ΕλλΔνη 35.1441 επ. ιδίως 1445). Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρούμενης, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, η οποία κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από τον στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του νόμου 2121/1993. Κατά το ίδιο άρθρο (49 του νόμου 2121/1993) η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ' ημισείας, μεταξύ αφενός των μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους το ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (βλ. άρθρο 55 παρ 1 β, το οποίο βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων) κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον

υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται, είτε «τα ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου», είτε κατ' εξαίρεση υπολογίζεται σε ορισμένο ποσό. Μάλιστα κατά το άρθρο 56 παρ 1 και 2 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό, ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής, ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ 3 του νόμου 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισης τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του νόμου 2054/1992 «κύρωση της διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης, που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961» ορίζεται, ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει γραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5, και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ 1 του ίδιου νόμου «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ
Η ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο δημοσίευσης), ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του πιο πάνω άρθρου «όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση δημοσιεύθηκε επίσης και σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται, ότι «κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του, που κατατέθηκε στον Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών, να δηλώσει, ότι δεν θα εφαρμόσει, είτε το κριτήριο δημοσίευσης, είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής ή της προσχώρησης ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία όμως αυτήν περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά την παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεσή της». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται, ότι εφόσον ένα φωνογράφημα, που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς, ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος, χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο, μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του νόμου 2054/1992 προκύπτει, ότι με αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφός του, η οποία παρέχεται εφόσον: α) η εκτέλεση, για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφός του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) τα φωνογραφήματα για τους παραγωγούς φωνογραφημάτων,

δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφός του, καθώς και επί αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφήματων, να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο και σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται, όπως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες πιο πάνω διατάξεις του νόμου 2054/1992 με σαφήνεια συνάγεται, ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως πχ. η ΗΠΑ, το φωνογράφημα αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάστηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος, που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα.

Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, ειδικότερα δε από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ 2 του νόμου 2121/1993, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ίδιου νόμου, στο οποίο ορίζεται ότι «οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ 2 του νόμου 2054/1992, προκύπτει, ότι στην περίπτωση της σύγχρονης διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα με τη ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 παρ 4 του νόμου 2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια με μνεία της

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

και Επίσης
η εκπαίδευση

Η Πρωτεύουσα

συχνότητας εκτέλεσής τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών (βλ. ΠολΠρωτΚατερ 153/2008, ΠολΠρωτΑθ 815/2006, ΠολΠρωτΚοζ 135/2006, ΠολΠρωτΧαλκιδικής 111/2006 και ΠολΠρωτΔρ 13/2004, αδημοσίευτες στο νομικό τύπο). Τέλος, κατά τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του ΑΚ, ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος, αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή, όταν δε πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής σε περίπτωση υπερημερίας του οφειλέτη έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται από το νόμο ή με δικαιοπραξία, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία. Από τις εν λόγω διατάξεις προκύπτει, ότι ο οφειλέτης χρηματικής παροχής γίνεται υπερήμερος και εντεύθεν οφείλει στο δανειστή τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται στο νόμο ή τη δικαιοπραξία, αν προηγήθηκε εκ μέρους του δανειστή δικαστική ή εξώδικη όχληση, που αποτελεί μονομερή και ανακοινωτέα σε άλλον δήλωση βουλήσεως, έχει ισχύ και παράγει τα αποτελέσματά της, μόνον εφόσον γίνει όπως την εννοεί και απαιτεί ο νόμος. Ειδικότερα, η όχληση πρέπει κατά το περιεχόμενό της να είναι ακριβής, ορισμένη, σαφής και καθαρή, δηλαδή να προκύπτει από αυτή κατά τρόπο αναμφίβολο, το είδος, το ποσό και άλλα προσδιοριστικά στοιχεία της απαιτήσεως, επιπλέον δε να είναι απαλλαγμένη από αίρεση ή άλλο όρο και να απαιτεί ακριβώς την οφειλόμενη παροχή (βλ. ΑΠ 1511/2000, ΕλλΔνη 2001.1351, ΕφΑθ 8252/2004, ΕλλΔνη 2005.1732). Κατά δε το άρθρο 346 του ΑΚ ο οφειλέτης χρηματικής παροχής και αν δεν είναι υπερήμερος, οφείλει νόμιμους τόκους, αφότου του επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Προϋπόθεση για την οφειλή νομίμων (δικονομικών) τόκων κατά το άρθρο αυτό (346 του ΑΚ) είναι το ληξιπρόθεσμο του χρηματικού χρέους. Ειδικότερα, επί διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, πριν να προσδιοριστεί με την αντίστοιχη διαπλαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης - χρήστης των ως άνω υλικών φορέων, που διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μέσω του συνταχθέντος από αυτούς σχετικού αμοιβολογίου, ποσό

της εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος στο οποίο θα καθορισθεί αυτή, κατά τρόπο οριστικό από το δικαστήριο, αφού πριν τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του, το ύψος της είναι αόριστο, αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος της οποίας προσδιορίζει, κατά τα προαναφερθέντα, το καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσιδικία της διαπλαστικής αυτής αποφάσεως που το προσδιορίζει και από την επίδοση της τελεσιδικής αυτής αποφάσεως, και όχι από το προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνον έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας ή ανάλογα δικονομικούς τόκους επί του ποσού της προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, έστω και αν με την αγωγή περί του οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητείται η καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής από την επίδοση της αγωγής αυτής ή από προγενέστερο χρονικό σημείο (πρβλ ΑΠ 998/2006 ΕΔΠ 2007.147, ΑΠ 387/2002, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, βλ. και ΠολΠρωτΧαλκιδικής 106/2008, αδημοσίευτη στο νομικό τύπο).

Με την υπό κρίση αγωγή, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ.4 του Ν.2121/1993 και συγκεκριμένα ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και ο τρίτος για τις δισκογραφικές εταιρίες παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους (μουσικούς, τραγουδιστές, παραγωγούς), τα ονόματα των οποίων αναφέρουν στην αγωγή, η κατάρτιση συμβάσεων με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, η είσπραξη και η διανομή μεταξύ των δικαιούχων ή των δικαιοδόχων τους, καθώς και η λήψη από τους χρήστες κάθε πληροφορίας αναγκαίας για τον καθορισμό, την είσπραξη και την κατανομή των εισπραττομένων ποσών, ότι αυτοί συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευση του στις τρεις αναφερόμενες

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

Η
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑΣ
και Εισαγγελέας
μετατέθηκε
Η Πρωτοδικής

εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και η εναγομένη, η οποία διατηρεί επιχείρηση beach bar (παραθαλάσσιο μπαρ), στο _____ του Δήμου _____, με τον διακριτικό τίτλο « _____ », εμβαδού 700 τ.μ. περίπου, όπου σε καθημερινή βάση, με χρόνο λειτουργίας 1 έως 5 μήνες περίπου τον χρόνο (σαιζόν – καλοκαίρι) και όλες τις ώρες λειτουργίας του, χρησιμοποιεί υλικούς φορείς με μουσικό ρεπερτόριο, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, πλην όμως η τελευταία είναι αδιάφορη και αδιάλλακτη σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης, καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρόλο που χρησιμοποιεί το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αγωγή ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών των εναγόντων, καθώς και των μελών των οργανισμών με τους οποίους αυτοί (ενάγοντες) έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας, που είναι οι μόνοι και αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί των δικαιούχων, και με το οποίο (ρεπερτόριο) ψυχαγωγούσε την εισερχόμενη πελατεία της, κατά τα έτη 2009 και 2010, και ως εκ τούτου στήριζε τα έσοδά της. Με βάση το ως άνω ιστορικό, ζητούν να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η εναγομένη, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του σε καθημερινή βάση, με χρόνο λειτουργίας 1 έως 5 μήνες περίπου τον χρόνο, για τα έτη 2009 και 2010 στο ποσοστό του 10 % επί των ακαθάριστων εσόδων της στα έτη αυτά, το οποίο να μην είναι λιγότερο, σύμφωνα με την επιφάνεια του καταστήματός της, από το ποσό των 3.600 ευρώ για καθένα από τα ως άνω έτη και συνολικά το ποσό των $(3.600 + 3.600) = 7.200 + 23\% \text{ ΦΠΑ}$ (ήτοι 1.656 ευρώ)= 8.856 ευρώ, να καθορισθεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από αυτούς (ενάγοντες) τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά, ήτοι 25%, 25% και 50% αντίστοιχα, να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει το ως άνω αιτούμενο ποσό των 8.856 ευρώ, κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά στον καθένα από αυτούς, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε την εν λόγω περίοδο, προκειμένου να

προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να συνεχίζει ανά μήνα να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί, να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινώς εκτελεστή και να καταδικασθεί η εναγομένη στην πληρωμή των δικαστικών τους εξόδων, ποσού 500 ευρώ, η οποία καλύπτει, μεταξύ άλλων, έξοδα σύνταξης και κοινοποίησης αγωγής, αμοιβή του εισπράκτορά τους και παράσταση του πληρεξούσιου δικηγόρου τους. Με αυτό το περιεχόμενο και τα ως άνω αιτήματα η υπό κρίση αγωγή, αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο για την εκδίκασή της (βλ. άρθρο 18 παρ 1 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 49 παρ 1 εδ. τελ. του νόμου 2121/1993 και 25 παρ 2 Κ.Πολ.Δ.), κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία και είναι ορισμένη, απορριπτόμενου του ισχυρισμού της εναγομένης περί αοριστίας της αγωγής διότι: α'. Βάσει του τεκμηρίου του άρθρου 55 και 2α' του ν. 2121/1992, για την πληρότητα του δικογράφου δεν είναι απαραίτητη η αναγραφή όλων των δημιουργών και των έργων τους, καθόσον έτσι η λειτουργία των εναγόντων θα ήταν αδύνατη και η προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων ατελέσφορη. Σ' αυτήν την περίπτωση, ο χρήστης μπορεί να προβάλει την άμυνα του και να ανατρέψει το επίμαχο κριτήριο, αφού από το νόμο προβλέπεται: 1. Υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισεως να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει σχετικές αξιώσεις ως προς τις αμοιβές των μελών του (πρώτο στάδιο), σε περίπτωση δε διαφωνίας τους (αρθρ. 49 παρ. 1 γ', δ') να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (δεύτερο στάδιο), με επακόλουθο οι χρήστες να πληροφορούνται ή ο,τιδήποτε είναι αναγκαίο σχετικά ή αφορά - κατά το πρώτο στάδιο, που μπορεί να χαρακτηριστεί προδικαστικό (λαμβάνοντας υπόψη ότι η προσφυγή στο Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων για προσωρινή ρύθμιση της καταστάσεως προϋποθέτει μη συμφωνία των μερών στο ύψος και τους όρους της εύλογης αμοιβής) - όλα τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει ότι το τεκμήριο ανταποκρίνεται στην αλήθεια. 2. Υποχρέωση του παραπάνω οργανισμού, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από

ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ
και ΕΠΕΣΕ
Καταθέσει
Η Νεβελί

Τον δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με τον χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (αρθρ. 55 παρ. 4α), παρέχοντας του - μεταξύ των άλλων - πληροφορίες ή ο,τιδήποτε άλλο σχετικό για τα μέλη του και τα έργα τους. 3. Αν ο οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή αντιπροσωπεύει ορισμένους δημιουργούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο χρήστη (βλ. Καλλινίκου, ό.π.: αρ. 206, σ. 232). β`. Η αίτηση του άρθρου 49 παρ. 1γ` του ν. 2121/1993 προσομοιάζει ως προς τη νομιμοποίηση με τις συλλογικές αγωγές (η action associative του γαλλικού δικαίου και η Verbandsklage του γερμανικού δικαίου), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις (όπως η αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8, 9 του ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του ν. 146/1914 περί αθέμιτου ανταγωνισμού ή ακόμη και εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ) για την προστασία συλλογικών συμφερόντων, στους οποίους προσενέμεται η εξουσία να παριστούν τέτοια συμφέροντα, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του ενλόγω συλλογικού φορέα για το ορισμένο της αγωγής αυτής (βλ. Σ. Ματθία, Μελετήματα ιδιωτικού δικαίου, 1997, κεφ. 22, 23, σ. 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη, Συλλογική αγωγή και δίκαιο καταναλωτών, 1990, σ. 13 επ., ιδίου, Η συλλογική αγωγή των ενώσεων καταναλωτών στο ελληνικό δίκαιο, ΕΛΛΔνη 33.485, 490, Γ. Καράκωστα, Προστασία του καταναλωτή, 1997, σ. 187). Είναι δε εν μέρει νόμιμη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην ως άνω οικεία νομική σκέψη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ 1, 3, 46, 49, 54 παρ 1, 55, 56, 58 του νόμου 2121/1993, 74, 176, 450 επ. Κ.Πολ.Δ. και 901 επ. ΑΚ, εκτός από το αίτημα των εναγόντων περί παράδοσης από την εναγομένη καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, κατά το μέρος που αφορά τη χρήση αυτού στο μέλλον, συγκεκριμένα δε κάθε μήνα, το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών αντίστοιχου καταλόγου, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ 4 του νόμου 2121/1993, έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων

αμοιβών κατά το άρθρο 55 του ίδιου νόμου (2121/1993) και συνεπώς προϋποθέτει τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, η εις το μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους της εναγομένης στην επιχείρησή της είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο, με συνέπεια να μην έχει γεννηθεί υποχρέωση της τελευταίας για παράδοση του σχετικού καταλόγου, ώστε να συντρέχει νόμιμη περίπτωση εξαναγκασμού της προς εκπλήρωσή της. Εξάλλου, το παρεπόμενο αίτημα της αγωγής περί καταβολής τόκων, κατά το μέρος που αφορά στα ποσά της αιτούμενης από τους ενάγοντες εύλογης αμοιβής, είναι νόμιμο μόνο για το μετά την επίδοση της τελεσιδικίας απόφασης χρονικό διάστημα, που θεωρείται ότι περιλαμβάνεται ως έλασσον στο προβληθέν αίτημα καταβολής τόκων από την επίδοση της αγωγής, καθόσον, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην οικεία ως άνω νομική σκέψη, το ύψος της εύλογης αμοιβής που θα προσδιοριστεί με την παρούσα διαπλαστική απόφαση, θα καταστεί εκκαθαρισμένο και ληξιπρόθεσμο από την τελεσιδικία της απόφασης αυτής και την επίδοσή της στην εναγομένη, και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνον έκτοτε η τελευταία θα οφείλει τόκους υπερημερίας. Κατά το μέρος που αφορά στο αιτούμενο ποσό για Φ.Π.Α. το περί τοκοδοσίας αίτημα είναι νόμιμο μόνο για το μετά την εισπράξη του ποσού της εύλογης αποζημίωσης από τους ενάγοντες χρονικό διάστημα. Τούτο δε, διότι όταν η πληρωμή της εύλογης αμοιβής γίνεται κατ' επιταγή δικαστικής απόφασεως, ο αναλογούν στο ποσό της αμοιβής Φ.Π.Α. καθίσταται απαιτητός από την εισπράξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη, και επομένως μόνον έκτοτε οφείλονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του ΑΚ, από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι την ημέρα εισπράξεως της αμοιβής (βλ. ΑΠ 80/1999, αδημοσίευτη στο νομικό τύπο, ΕφΑθ 8884/2003, ΕλλΔνη 45.1102, ΕφΑθ 9411/2000, αδημοσίευτη στο νομικό τύπο). Απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι, για τους ίδιους ως άνω λόγους, ήτοι του ανεκκαθάριστου και αβέβαιου της σχετικής αξιώσεως της εύλογης αμοιβής πριν την τελεσιδικία της διαπλαστικής

ΟΙΣΤΟΙΧΕΙΟΝ
 ΕΙΣΗΓΗΤΗΡΙΟ
 και τσικό
 μεταγενέστερη
 Η Αρβήτς

Φύλλο της αριθμ.204/2013 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης (Διαδικασία Τακτική)

αποφάσεως, που καθορίζει το ύψος της, και το παρεπόμενο αίτημα περί προσωρινής εκτελεστότητας του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής (βλ. ΠολΠρωτΧαλκιδικής 106/2008, ό.π.). Μη νόμιμο επίσης και επομένως απορριπτέο ως τέτοιο είναι και το αίτημα να περιληφθεί στα δικαστικά έξοδα των εναγόντων και η αμοιβή του εισπράκτορά τους, καθόσον η αμοιβή αυτή ανάγεται στα λειτουργικά τους έξοδα και δεν αποτελεί αποδοτέο, κατά το άρθρο 189 Κ.Πολ.Δ., έξοδο, περαιτέρω δε αυτοί δεν επισυνάπτουν στη δικογραφία κατάλογο των εξόδων τους και δεν προσδιορίζουν ειδικότερα κατ' είδος και ποσό τα επιμέρους κονδύλια, που απαρτίζουν το αιτούμενο συνολικό ποσό των 500 ευρώ και συνεπώς, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 191 παρ 2 Κ.Πολ.Δ., το Δικαστήριο στην περίπτωση τυχόν επιδικάσεως τέτοιων εξόδων θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σ' αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειές τους (βλ. ΑΠ 1584/1997, ΕλλΔνη 39.1284). Πρέπει επομένως κατά το μέρος που η αγωγή κρίθηκε νόμιμη να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το παραδεκτό της συζήτησης της έχει καταβληθεί το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες προσαυξήσεις (βλ. το υπ' αριθ. 2659621 Σειρά Η διπλότυπο είσπραξης της ΔΟΥ Α' Β').

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων των διαδίκων, που εξετάστηκαν νόμιμα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του, καθώς και από όλα τα έγγραφα, που νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά γεγονότα: Οι ενάγοντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ 4 του νόμου 2121/1993 «για την πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», συγκεκριμένα δε ο πρώτος από τους ενάγοντες για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες -παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από το ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Επομένως,

οι ενάγοντες νομιμοποιούνται κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ 2 και 58 νόμου 2121/1993, να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία των εξουσιών, που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους και δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία. Οι ενάγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα, ως προς τους αλλοδαπούς φορείς αποδείχθηκε, ότι οι ενάγοντες, ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά το γερμανικό «GVL», το σουηδικό «SAMI», το ρουμανικό «CREDIDAM», το ουγγρικό «EJI», το ισπανικό «AIE», το λιθουανικό «AGATA», το δανικό «GRAMEX», το ολλανδικό «NORMA», το βελγικό «MICROCAM», το πολωνικό «STOART», το κροατικό, «HUZIP», το αυστριακό «LSG», το ρωσικό «ROUPI», το βρετανικό «PAMRA», το εσθονικό «ESTONIAN PERFORMERS' ASSOCIATION (EEL)», το τσεχικό «INTERGRAM», το ουκρανικό «OBERIH», το γαλλικό «SPEDIDAM», τον εκπροσωπούντα βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες «RIGHTS AGENCY LTD (RAL) » κ.α., με βάση τις οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους, σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου

ΕΙΣΠΡΑΞΗ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ
ΕΠΙΔΙΩΞΗ

2054/1992, παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση των εναγόντων έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του νόμου 2121/1993, όπως ήδη προαναφέρθηκε, η λειτουργία δε καθενός από αυτούς, με τη σειρά που αναφέρονται στην υπό κρίση αγωγή, εγκρίθηκε αντιστοίχως με τις με αριθμούς 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997 τεύχος Β), ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του νόμου 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν, και ενεργούν στο όνομα τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά τους κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων τους, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ 3 του νόμου 2121/1993 στο κοινό, με τη δημοσίευση του σε τρεις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «Ριζοσπάστης» (2/5/03), «Αυγή» (6/6/03) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2/5/03) και κάλεσαν τους χρήστες δημόσια εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Με βάση το αμοιβολόγιο που συμφώνησαν και συνέταξαν οι ενάγοντες, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και όσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους (ενδεικτικά ντίσκο, κλαμπ, μπαρ κλπ), καθορίστηκε η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή εφάπαξ ετησίως, σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι, για επιχειρήσεις που λειτουργούν από 1-5 μήνες το χρόνο, για χώρους με επιφάνεια από 501-700 τμ, η αμοιβή ορίστηκε στο ποσό των 3.600 ευρώ, πλέον ΦΠΑ. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου (ψηφιακών δίσκων) είναι και η εναγομένη ετερόρρυθμη εταιρία, η οποία διατηρεί επιχείρηση beach bar (παραθαλάσσιο μπαρ), που λειτουργεί με το διακριτικό τίτλο « », στο του Δήμου , επί πέντε (5) μήνες, ήτοι από την αρχή του Μαΐου μέχρι το τέλος του Σεπτεμβρίου κάθε έτους. Η εναγομένη στο κατάστημα της,

εμβαδού 700 τμ, που αναπτύσσεται και πάνω στην άμμο της παραλίας, χρησιμοποιεί κατά το χρόνο λειτουργίας του καθημερινά μουσική, η οποία είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της επιχείρησης και δη, για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών. Πρόκειται για παραθαλάσσιο μπαρ (beach bar) , συχνάζουν κυρίως νέοι παραθεριστές που διαμένουν και διασκεδάζουν στην περιοχή. Η μουσική ακούγεται δυνατά, το κατάστημα διαθέτει εγκαταστάσεις μουσικής με μεγάλα ηχεία και υπάρχει ντι-τζέι (DJ), όπου σε οργανωμένο χώρο, δημιουργεί μουσικό πρόγραμμα με επιλογές τραγουδιών και μουσικής ξένων και ελλήνων καλλιτεχνών, ώστε η προσέλευση θαμώνων να είναι μεγαλύτερη και η διασκέδαση τους καλύτερη. Όλα τα παραπάνω επιβεβαίωσε με τη μαρτυρία του ο μάρτυρας των εναγόντων που εξετάσθηκε κατά τη συζήτηση της αγωγής. Η εναγομένη διασκεδάζει και ψυχαγωγεί την πελατεία της με τη χρήση μουσικού ρεπερτορίου (αλλοδαπών και ημεδαπών καλλιτεχνών), προσελκυστικού πελατείας παράγοντα αυτού και απαραίτητου για την άσκηση του είδους της δραστηριότητας της και την αύξηση των εσόδων της. Περαιτέρω αποδείχθηκε, ότι οι ενάγοντες προσπάθησαν να διαπραγματευτούν με την εναγομένη και να προβάλλουν τις αξιώσεις τους για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής των δικαιούχων μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, πλην όμως απέτυχε η προσπάθεια διαπραγμάτευσης για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής τους. Η αμοιβή αυτή επιμεριζόμενη κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά στις προαναφερόμενες κατηγορίες, πρέπει να οριστεί σε ποσοστό 5% (και όχι 10% όπως ζητείται με την αγωγή) επί των ακαθαρίστων εσόδων της εναγομένης για τα προαναφερόμενα έτη (2009, 2010), με βάση το οποίο και τους καταλόγους μουσικού ρεπερτορίου (τραγουδιών) που χρησιμοποίησε η εναγομένη θα γίνει η πληρωμή, κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στο διατακτικό, το οποίο όμως χρηματικό ποσοστό δεν θα είναι λιγότερο, σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματος της, από το χρηματικό ποσό των 1.800 ευρώ για καθένα από τα έτη 2009 και 2010. Με βάση τα πιο πάνω πλήρως αποδειχθέντα πραγματικά γεγονότα, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσιαστικώς βάσιμη κατά το αντίστοιχο αίτημα της και η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει η εναγομένη στους

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΚΑΙ ΚΑΛΩΣ
ΜΕΣΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

εναγόντες, για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στην παραπάνω επιχείρηση της, για καθένα από τα έτη 2009 και 2010, πρέπει να καθοριστεί στο χρηματικό ποσό των 1.800 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 23% (1.800 X 23%) χρηματικού ποσού ύψους 414 ευρώ, οπότε το συνολικό ποσό της οφειλόμενης από αυτήν εύλογης αμοιβής για τα έτη 2009 και 2010 ανέρχεται στο ύψος των 4.428 ευρώ (2.214 ευρώ X 2). Τέλος, λαμβανομένου υπόψη ότι, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην ως άνω οικεία νομική σκέψη, η εναγομένη έχει υποχρέωση κατά το νόμο (άρθρο 56 παρ 4 του νόμου 2121/1993), να παραδίδει στους εναγόντες οργανισμούς και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων, που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, πρέπει να γίνει δεκτό και το περαιτέρω αντίστοιχο αίτημα των εναγόντων, κατά το μέρος που αυτό κρίθηκε νόμιμο, και να υποχρεωθεί η τελευταία, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας, να παραδώσει στους εναγόντες τους ζητούμενους καταλόγους για το επίδικο χρονικό διάστημα, συγκεκριμένα δε για τα έτη 2009, 2010. Περαιτέρω πρέπει να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις εναγόντες, ποσοστό 50% της πιο πάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, το 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές, και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στους εναγόντες το συνολικό χρηματικό ποσό των 4.428 ευρώ, με το νόμιμο τόκο, για το επιμέρους χρηματικό ποσό των 3.600 ευρώ, από την επόμενη της προς αυτήν επίδοσης τελεσίδικης απόφασης και για το επιμέρους χρηματικό ποσό των 828 ευρώ, από την επόμενη της εισπράξεως του προαναφερθέντος χρηματικού ποσού των 3.600 ευρώ. Επιπλέον, η εναγομένη, λόγω της εν μέρει ήττας της στην προκειμένη δίκη, πρέπει να καταδικασθεί στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματός τους (βλ. άρθρα 178 παρ 1, 191 παρ 2 και 106 Κ.Πολ.Δ.), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ'αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά τα λοιπά εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για του υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στην επιχείρησή του για τα έτη 2009 και 2010, σε ποσοστό 5% για κάθε ένα από τα έτη αυτά, επί των ετησίων ακαθάριστων εσόδων της, το οποίο να μην είναι λιγότερο, σύμφωνα με τα τετραγωνικά του καταστήματός της, από το ποσό των 1.800 ευρώ για το έτος 2009 και 1.800 ευρώ για το έτος 2010 και συνολικά το ποσό των 3.600 ευρώ πλέον ΦΠΑ εκ 23% ποσού 828 ευρώ, ώστε το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής μαζί με το ΦΠΑ που πρέπει να καταβάλει η εναγομένη στους ενάγοντες καθορίζεται στο συνολικό ποσό των τεσσάρων χιλιάδων τετρακοσίων είκοσι οκτώ (4.428) ευρώ.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του ενάγοντος φορέα των παραγωγών (τρίτη ενάγουσα) και κατά το υπόλοιπο ποσοστό 50%, ποσοστό 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των μουσικών (πρώτος ενάγων) και ποσοστό επίσης 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των τραγουδιστών (δεύτερος ενάγων).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό χρηματικό ποσό των τεσσάρων χιλιάδων τετρακοσίων είκοσι οκτώ (4.428) ευρώ, με το νόμιμο τόκο, για το επιμέρους χρηματικό ποσό των 3.600 ευρώ, από την επόμενη της προς αυτήν επίδοσης τελεσίδικης απόφασης και για το επιμέρους χρηματικό ποσό των 828 ευρώ, από την επόμενη της εισπράξεως του προαναφερθέντος ποσού (των 3.600 ευρώ) και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά την χρονική περίοδο 2009-2010.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, τα οποία καθορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΕΙΣΠΡΑΞΕΝ
ΕΙΣΠΡΑΞΕΝ
και τακτίζ
καταβλήσε
4 ηρώδρη

10^ο Δ.Α.Κ.

Φύλο της αριθμ.204/2013 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης (Διαδικασία Τακτική)

Η
ΕΙΣΠΡΗΓΓΙΑ
και εντός
μεταθεσίου
Η δε δίκη

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην στις 1.11.2013, δημοσιεύτηκε δε
στον ίδιο τόπο, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις
21.11.2013, με άλλη σύνθεση αποτελούμενη από τους Δικαστές Μαρία
Γουλιανού Πρόεδρο Πρωτοδικών, Κασσιανή Μπουροδήμου Πρωτοδίκη (επειδή ο
Πρωτοδίκης Νικόλαος Χατζηαγγελίδης δεν υπηρετεί στο Πρωτοδικείο Κατερίνης
λόγω μετάθεσής του στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης), Μαρία Τζέκη Πρωτοδίκη
(επειδή η Πρωτοδίκης Γαβριέλα Καραμήτσου δεν υπηρετεί στο Πρωτοδικείο
Κατερίνης λόγω μετάθεσής της στο Πρωτοδικείο Βεροίας), χωρίς την παρουσία
των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΗ
ΤΗΣ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣΗΣ
ΤΗΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
19/11/14
Γραμματέας
Πρωτοδικών
Κατερίνης